

Sygn. akt I CSK 147/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa „D” sp. z o.o. w R.

przeciwko D.W. i B.M.-W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.

z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej
kwotę 4050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwanych skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na s. 5 na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, i 2 i 4 k.p.c.

Sformułowany w ujęciu strony skarżącej zarzut oczywistego naruszenia wskazanych przepisów prawa nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się on do ogólnikowego negowania prawidłowości dokonanej wykładni przepisów prawnych, do której trudno, ze względu na jej nieprecyzyjne sformułowanie na s. 5, ustosunkować się. Symptomatyczne jest zresztą, że skarżący przedstawionego w uzasadnieniu wniosku zagadnienia nie osadzają w pogłębionym kontekście prawnym, aczkolwiek, skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie go w płaszczyźnie analizy jurystycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazali bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 299 § 1 i 2 k.s.h. oraz art. 14 § 4 k.s.h. i art. 11 § 1 pr. Upadłościowego, ani też – poza gołosłownym stwierdzeniem – nie

wyjaśnili na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie co do wykładni podanych przepisów. Nie wskazali żadnych judykatów, mających być dowodem istnienia rozbieżności w orzecznictwie, ani w uzasadnieniu wniosku, o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w piśmie przygotowawczym z dnia 11 czerwca 2018 r.

Ponieważ skarżący także twierdzą, że ich skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanych nie przedstawia na s. 5, ani w ich piśmie przygotowawczym z dnia 11 czerwca 2018 r., tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle uzasadnienia wniosku i powołanego pisma przygotowawczego jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów poczynienia błędnych ustaleń przez Sąd Apelacyjny - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu także wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016, poz. 1668).

at